

Augsburg, 22. Oktober 1566

An Johannes Crato von Krafftheim

UB Breslau, Ms. 9820 (Rehdigeriana 246), Nr. 322 (fol. 426r-427v) (nicht eigenhändig bis auf die Adresse, die Unterschrift und das Postskript).

Clarissimo viro, D. Ioanni Cratoni, Archiatro Caesareo etc. Domino et amico suo colendo.
 S. D. Denuo Pannonias adit Isocrates, Clarissime uir, non tam uoluntate mea, quām autoritate tua. Qui qua commoditate istuc peruenturus sit: equidem nescio. Mercatorum enim arbitratu ista geruntur. Sed si forte ἀβάπτιστος, et sartus tectus, Excellentiae tuae redditus fuerit: de eo id statues quod probaris. Nam si facinus hoc dedicationis meae C[aesarea] Ma[iestas] penitus ignorauerit: isthic mihi neque seritur neque metitur. Sin rescierit, nugisque meis succensuerit: mihi seritur. Si non improbarit: mihi et metitur, et amplissimus lucubrationum mearum fructus est perceptus. Quid enim homini scholastico debet esse optabilius, quām tanto Monarchae, qui etiam de ingenij iudicare potest, studium non improbari suum? Quod autem E. T. de munusculo addit: eiusmodi id quidem est, ut et benevolentiae erga me tuae plurimum debeam: et nihil honorificentius contingere mihi possit, quām uel tenuissima significatio Caesareae clementiae: Qua ora ijs obturarem, qui me in os acerbè deriserunt, quòd Caesareae Maiestati tantillum libellum, nec elegantissimis typis excusum, nec artificiosè compactum, alienissimo tempore, inter tubarum clangorem et bombardarum tonitrua offerre non dubitarem. Quorum equidem sermonibus ita sum perterritus, ut, nisi te autore id fecisset, uehementer me facti mei paeniteret. Et tamen, quamuis te optimum malae causae patronum habeam, et de Caesarea clementia bene sperem: ita sum affectus, ut munuscum optare, temeritatis: sperare, uaecordiae: expectare, insaniae esse uideatur: quid dicam, nominatim petere? an non statim in promptu fuerit, si parui aliquid orarem: tantillum non decere dare Caesarem. Sin paulò maius: tantum non decere Grammaticum accipere: qua ratione refutata fuit olim Cynici cuiusdam impudentia. Itaque totum istud E. T. committo, ut et libellum rursus mitto: quem uel in tua Bibliotheca reponas (ad quam te ante acceptas has literas redisse spero) uel Caesareae Maiestati tradas, nec ornes uerbis, sed depreceris culpam. Id quod mihi gratissimum erit. Plura exempla Isocratis libenter isthuc misissem, quibusdam eruditis aulicis, quos mihi fauere arbitror, reddenda. Sed uix tantillum oneris mercatori, cui antè quoque molestus fuerim, de integro imponere ausus fui: et satius est, unum perire libellum quām plures: et Bibliopolas lucubratiunculam hanc iam pridem deportasse Viennam existimo. Vale. Augustae Vindelicorum. 11 Calend[as] Nouemb[ris] 1566.

Hiero[nymus] Wolfius
 T[uus].

Plautum D. Sambuci nondum apud nos visum esse miror: cum alioqui vnde cunque gentium huc afferri soleant.